

Publicerad 2008-09-03 22:44 av Suzan

För att vi alltid verkar förbli mänskligare än vi önskar att vi vore

Den pessimistiska älskarinnan

Det finns en hinna runt oss
En värmande hud
Likt den när man var liten
Som alltid fanns mellan mor och far

Jag har försökt nära den i veckor nu
Håller dess cinnoberröda färg vid liv
Såsom den mig

För jag får inte förlora dig nu

Och orden väger tungt
Misstas så lätt
För du tror kanske att jag skriver
Det gör jag inte- jag skriker!

Mitt pulserande blodomlopps vrål
För den som hör
En konsonatskillnad
För den som vet sämre

Som människan oftast gör
Numera
Vi blev så cyniska efter det där
Med Jesus

Ärligt talat är jag trött på Jesus
Så helvetes gudaktig
Ändå så full av hennes doft
Den rinner av honom

På samma sätt som din själ
Droppar ut ur mig
Sedan vi blev ett
Under huden

Skräcken att tappa dig nu

Ställer frågan

Om det någonsin är värt besväret

Att bli förälskad

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Suzan med Poeter.se id #17363 innehar upphovsrätten